

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜZEL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR 3

ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI

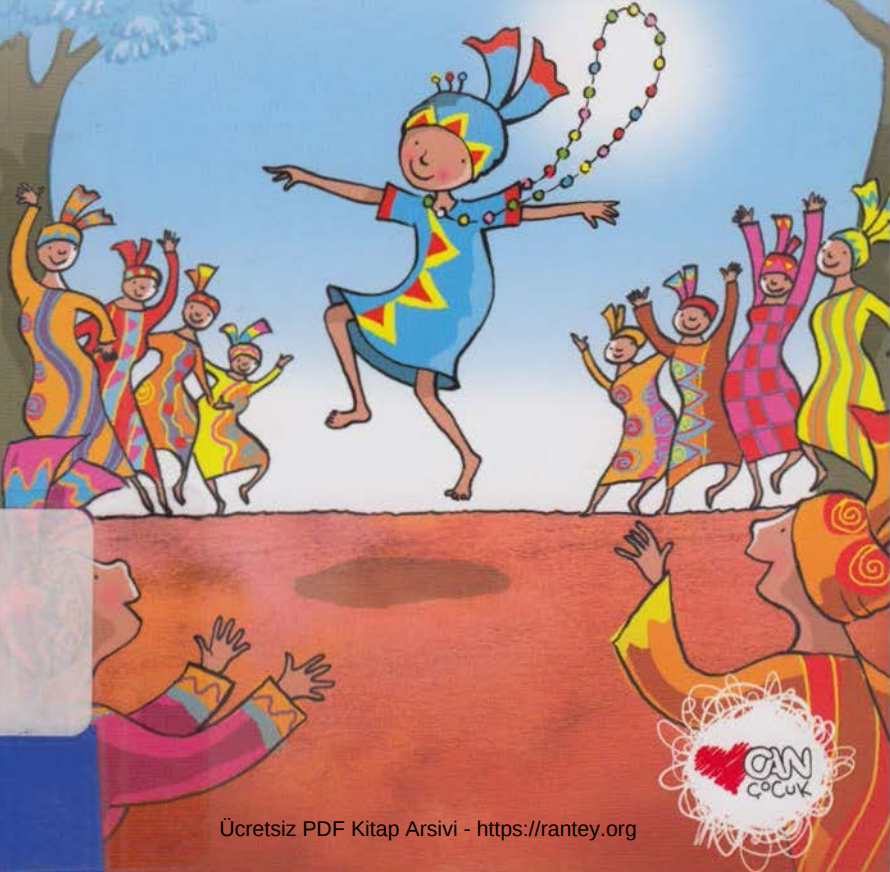
Roman

KRAL KIZININ ARMAĞANI

Beatrice
Masini

Resimleyen:
Desideria Guicciardini
Çeviren: Nükhet Amanoel

1. Baskı



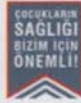
KRAL KIZININ ARMAĞANI

Beatrice
Masini



Tıpkı sana benzeyen
muhteşem kızların hikâyeleri...

Uma yedi kardeşin sonuncusuydu, aralarında tek kız oydu, bir o çocuktü. Babaları sona yaklaştığını hissediyordu ve gönünü neşelendirecek bir hediye getirmeleri için çocuklarını savanaya yolladı. En güzel hediyeyi getiren tahtının varisi olacaktı. Küçük Uma tereddüt etmeden yola koyuldu. Tek silahı cesareti ve hayal gücüydu.



Tüm hammaddeler laboratuvarıda testten geçirilmiş ve sağlığa zararlı herhangi bir maddeye rastlanmamıştır.

DBE Davranış Bilimleri Enstitüsü*

psikolojik hizmetler, eğitim, araştırma, kurumsal danışmanlık

Bu kitap Davranış Bilimleri Enstitüsü'nün Çocuk ve Genç Danışmanlık Merkezi tarafından çocuk ruh sağlığı ve gelişimi açısından uygun bulunmuştur.

KDV İÇİNDEDİR 8.00 TL

ISBN 978-975



9 789750



Beatrice Masini
KRAL KIZININ
ARMAĞANI

GÜZEL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR



Çeviren: Nihet Amanoel ■ Resimleyen: Desideria Guicciardini



Yayın Koordinatörü: İpek Gür
Editör: Ebru Akkaş Kuseyni
İç ve Kapak Tasarım: Gözde Bitir
Tasarım Uygulama ve Dizgi: Güldal Yurtoğlu
Kapak Baskı: Azra Matbaası
İç Baskı ve Cilt: Türkmenler Matbaası



1. Basım: 2000 adet, Mart 2012

ISBN 978-975-07-1434-4

Il dono della figlia del re, Beatrice Masini

© 2010, Edizioni EL S.R.L., Trieste Italy

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2012

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım, Dağıtım, Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

www.cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Davranış Bilimleri Enstitüsü uzmanlarından Psikolog Danışman
Cemre Soysal tarafından 8 yaş ve üstü çocuklar için uygun bulunmuştur.





**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitapları:**

YALANCI AYNALAR

KOCAMAN AYAKLI ÇOCUK

Beatrice Masini

Beatrice Masini, doğup büyüdüğü şehir olan Milano'da yaşıyor. Yazarlık dışında çevirmenlik, editörlük ile gazetecilik de yapıyor; fakat hepsinden önemlisi iki çocuk annesi. Masini, birçok edebi tür ve farklı konular hakkında yazıyor. Tüm yazdıklarında günümüz çocuklarını her yönüyle yansıtabilmek için olağanüstü hassasiyet gösteriyor. Yazmaya ve okumaya çok düşkün olan Masini'nin otuzun üzerinde kitabı birçok dile çevrildi. 2004'te "En İyi Yazar" olarak İtalya'nın "Premio Andersen" ödülüne değer bulundu. Aynı zamanda *Harry Potter* dizisini de İtalyancaya kazandırdı.

KRAL KIZININ ARMAĞANI

GÜZEL, AÇIKGÖZ, CESUR KIZLAR



İçindekiler

Giriş, 9

Birinci Bölüm, 17

İkinci Bölüm, 26

Üçüncü Bölüm, 35

Dördüncü Bölüm, 44

Beşinci Bölüm, 51

Altıncı Bölüm, 58

Bitiş, 67



“Savanada yaptığım yolculuk sırasında iki şey öğrendim: Gözyaşlarının güzel ve değerli olabileceğini ve büyümemize yardımcı olanın kendi başımıza yapmayı öğrendiğimiz şeyler olduğunu... Annem bunu bana söylemişti söylemesine ama ne anlama geldiğini ancak tehlike altında anladım. Ve hiç korkmadım... Daha doğrusu, pek korkmadım.”

Uma



Uma kimdir?

Babasının adı: *Molefi*

Annesinin adı: *Kumi*

Alâmetifarikası: *Sürekli gülümsemesi*

En sevdiği oyuncak: *İnci taneleri*

En sevdiği hayvan: *Aslan yavruları*

En sevdiği tatlı: *Tapyokalı kek*

Büyülü rengi: *Sarı*

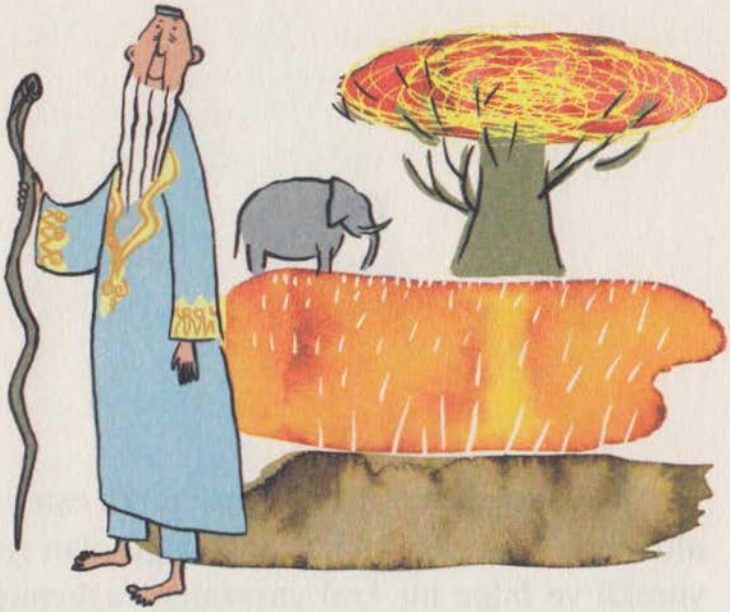
Şans getiren eşyası: *Tavşanayağı*

Büyüyünce ne olacak: *Kraliçe (ya da veteriner)*

Giriş

Sıcak ve uzak bir ülkede, yedi farklı eşten, altısı erkek biri kız, tam yedi çocuğu olan iyi yürekli ve bilge bir kral yaşarmış. Yaşlıymış kral, yaşlı ve yorgunmuş. Kaçınılmaz sona yaklaştığını hissediyor ve yerine kimin kral olarak geçeceğini seçmesi gerekiyormuş. Tıpkı dünyanın diğer krallıklarında olduğu gibi tacın en büyük oğluna geçmesi beklenirmiş beklenmesine ama özel biriymiş bu kral ve tüm çocukları eşitmiş gözünde. Böylece hepsini birden çağırıp şöyle söylemiş onlara:

“Çocuklarım benim, önümde sayılı gün kaldı. Her biriniz dünyayı dolaşın istiyorum. Dünyayı dolaşın ve bulduğunuz en değerli şeyi bana armağan olarak getirin. Otuz gün



içinde dönmüş olmanız gerek. Geç kalırsanız beni bulamayabilirsiniz, daha önce dönerseniz de değeri yok benim için. En güzel hediyeyi getiren tacımın sahibi olacak ve yerime o geçecek.”

Oğlanların anneleri hemen kavgaya tutuşmuşlar, “Senin oğlun benimkinden daha büyük, tabii ki o kazanacak,” diyormuş biri. Bir diğeri, “Benim oğlum daha çocuk. Ağabeyleriyle nasıl boy ölçüşsün?” Doğruydu da

söylediği; çünkü çocukların yaşları on yediden on ikiye kadar değişiyordu. Kimi güçlü kuvvetli, kimi zayıftı; kimi açıkgözdü, kimi bön. Şurası kesin ki eşit bir yarış olmayacaktı bu. Ama kral kısa kesmişti kopan yaygarayı:

"Kadınlar susun! Bilirsiniz ki iyi yürekli ve bilge bir kralımdır ben. Oğullarımdan hangisinin en değerli hediyesi getirdiğini ayırt edebilirim. Hepsinin eşit olmadığını ben de biliyorum fakat önemli olan onları yargımlarken benim eşit yani adil davranmamdır. Farklarına gelecek olursak bunlar yarışmayı daha ilginç kılacak o kadar."

O an, adı Uma olan on yaşındaki tek kız çocuğunun annesi öne çıkarak, "İyi yürekli kralım," demiş ve şöyle devam etmişti:

"Mademki bilgesin, neden dışlarsın Uma'yı hükmünden? Kraliçe olamaz mı o?"

Orada bulunan herkes, önce oğlan anneleri, ardından en büyük erkek çocuklar ve derken onlardan etkilenen daha ufakları gülüvermişti kadının sözlerine. Bir kız, bir çocuk, kral hatta kraliçe olmak istesin! Ne saçmalıktı bu böyle. Fakat kral, herkesi susturmak için elini kaldırıp şöyle söylemişti:



"Haklısın yedinci karım. Kraliçe Saba'nın zamanından beri krallıklarımızda kadın hükümdar olmamıştı. Ancak bundan sonra da olmaması için bir neden sayılmaz bu. Uma da yarışmaya katılacak. Otuz gün içinde çocuklarım, sizi hediyelerinizle birlikte burada istiyorum. Şansınız açık olsun, aslanlar indirmesinler sizi midelerine, hortlaklar korkutmasın sizi, akbabalar gagalamasın gözlerinizi!"

Bu dileklerle onları huzurundan uğurladı.

Altı oğlanın annesi aralarında fısıldaya fısıldaya, Uma'yla annesine imalı bakışlar ata ata gittiler. Fakat Uma ve annesi, bakmadılar onlara. Dışlanmaya alışmışlardı, ne de olsa Uma tek kız çocuğuydu ve annesi, erkek annelerini birbirine bağlayan o karmaşık ortaklığın hiçbir zaman bir parçası olmamıştı.

Anne, kız çadırlarına gittiler ve her şeyi büyük bir dikkatle dinlemiş olan Uma ancak o zaman konuştu.

"Anne," dedi, "kraliçe olmamı gerçekten istiyor musun?"

"İlle de istiyor değilim," diye cevap vermişti annesi. "Ben sadece diğerleriyle aynı

fırsatlara sahip olmanı istiyorum. Sırf kızsın diye hükmedememenin bir anlamı yok. Baban da böyle söyledi, değil mi? Kraliçe Saba bir kadındı. Güzeldi, akıllıydı, becerikliydi."

"Ama ben kadın değilim, bir çocuğum," dedi Uma.

"Güzelsin, akıllısın, beceriklisin," diye cevap verdi annesi. "Güzel bir yolculuk yapacak ve çok daha akıllı, çok daha becerikli olacaksın."

"Tek başıma gitmek zorunda mıyım?"

"İnsanın tek başına yapması gereken bir dolu şey vardır Uma. Bu da onlardan bir tanesi. En güzel hediye getirmesen bile, kraliçe olmasan bile, göreceksin bu yolculuğun sana hem şimdi hem de büyüdüğünde çok faydası dokunacak. Tek başımıza yaptığımız şeylerdir bizleri büyüten. Tek başımıza verdiğimiz kararlar... Tek başımıza seçtiğimiz şeyler... Haydi, şimdi yolculuğunu planlayalım."

Aslanların, yılanların ve gergedanların özgür ve vahşice kol gezdiği bir yerde tek başına yolculuğa çıkan on yaşında bir çocuğun nelere ihtiyacı olur? Hem birçok şeye hem

de pek azına... Yanına silah almanın pek faydası olmaz. Ne de olsa tehlikelidir onlar, hem çocuklar nasıl kullanacaklarını bilemez silahları: Korunacağım derken kendilerine zarar verebilirler. İyisi mi yanına başka şeyler almak; mesela uzun yürüyüşlerden sonra ayakları yumuşatmak için otlardan yapılma bir krem, akşamları yarenlik etsin diye bir okarina -toprak veya madenden yumurta şeklinde nefesli bir çalgı- geceleri sarınıp sıcak kalmak için zürafa derisinden bir örtü,



yemekten bile daha önemli olan su dolu bir matara, ani kazınmalar için yeterli galeta erzağı...

"Gerisi için," demişti annesi, "savana sana göz kulak olur, seni besler, korur. Dikkatli ol, açıkgöz ol, hızlı ol ve bana geri dön."

Ertesi sabah Uma yola çıktı. Tek başına, ölüm döşeğindeki babasına en değerli hediyeyi getirmek için koca dünyaya bir başına adım attı.

Birinci Bölüm

İşte burada savananın
büyüklüğünü anlar Uma
ve başı dertte biri çıkar
karşısına

Uma'nın savanayla karşılaştığı ilk sefer değildi bu. O taraflarda yaşayan tüm çocuklar, daha küçük yaştan itibaren savananın tehlikelerine karşı kendilerini korumayı çabuk öğrenirlerdi: Ana yoldan asla ayrılmamak, hayvanların yavrularına asla sataşmamak, bir saldırıdan korktuğunda ağaca tırmanıp orada, yukarıda kalmak gibi... Üstelik bu defa bir şeyler araması da gerekiyordu; dolayısıyla iki kat zorlaşmıştı işi: Hem tu-

zaklardan korunmalı hem de harekete geçmeli, çevresine dikkatle bakmalı, gözlem yapmalıydı. En zoru ilk günler oldu. Kendisini yalnız hissediyor, annesini çok ama çok özliyordu; korkuyor, bu işin altından nasıl kalkacağını bir türlü bilemiyordu. Fakat açık-gözlülük ve kurnazlıkla, hızlı ve hazırlıklı olarak gayet güzel üstesinden gelebiliyordu zorlukların. Birçok kereler ağlamanın, atıldığı bu maceraya sırtını çevirip eve dönerek herkese kraliçe olmanın umurunda bile olmadığını, sadece sıradan bir çocuk olmak istediğini söylemenin eşiğine gelmişti. Fakat sonra annesinin kararlı bakışları geliyordu



gözlerinin önüne ve derinlerde bir yerde bütün bunları biraz da onun için, onun sevgisi için, o bunu çok önemseydiği için yaptığını söylüyordu kendisine. Böylece gözyaşlarının ilki daha yanaklarından aşağıya süzülmeden kuruyordu. Böyledir işte hayat: Kimi zaman kendimiz için bir şeyler yaparız, kimi zaman başkaları için... Kimi zaman da bu ikisi aynı şey olup çıkar.

Uma, dikkatle gözlemleyerek ve beladan uzak durmaya çalışarak büyük hayvanların av ve uyku zamanlarını öğrenmişti. Onları pusuya yataırken, avlarını yakalarken, karınlarını doyurup dinlenirken görmüştü. Nehir kenarında susuzluklarını giderirken ve tıpkı köyün çocukları gibi suyla oynarken gizlice, bir casus gibi izlemişti onları.

Derken bir gün, tatlı mı tatlı, yumuşacık tüylü üç yavrusu olan dişi bir aslan dikkatini çekti. Aslan yemek aramaya gidiyordu, avını öldürüyor (önce canlı oluyordu yemeği) ve sonra onu sevinçle midelerine indirecek olan yavrularına götürüyordu. Dişi aslan sona geliyor ve yavrularından artanı yiyordu. Fakat bir özelliği vardı bu aslanın, biraz topallıyor-

du. Gel zaman git zaman aslanı dikkatlice izleyen Uma, onun her geçen gün daha çok topalladığını fark etti.

Bir akşam gün batımında, yavrular karınları tok, dertsiz tasasız, alt alta üst üste uykuya dalmışken Uma dinlenmek için seçtiği akasyanın tepelerinden dişi aslanın sağ ön patisini acıyla yaladığını gördü. Cesaretini topladı, ağaçtan yavaşça indi ve hayvana doğru yaklaştı.

"Dikkat et çocuk," diye kükredi aslan. "Yumuşacık etin var. Avlarım seni."

"Biliyorum," demişti Uma. "Fakat acı çektiğini görüyorum ve belki sana faydam dokunabilir."

Güldü aslan:

"Sen bana yardım edeceksin ha? Hadi oradan, dünya tersine mi döndü yoksa? Elin-



de geldiğinde sen kendine yardım et çocuk ve sivri dişlerimden uzak dur.”

Bunları söylemişti işte. Söylemişti ama sesinde bir acayip kırıklık vardı. Uma gözlerinin dolu dolu olduğunu fark etti.

“Neden ağlıyorsun aslan?”

Korkusuzca yanına yaklaşarak sordu küçük kız.

“Dikkat et çocuk,” diye tekrarladı aslan. “Sana demin de söyledim. Benim için kolay lokmasın.”

“Biliyorum. Fazla kolay, hatta ilgilenmeyeceğin kadar kolay,” dedi Uma, şöyle devam etti:

“Hem şimdi akşam, yorgunsun ve ağlıyorsun.”

“Ağlıyorum çünkü patime saplanmış bir diken var, onu çıkaramıyorum. Bu acıyla savanadaki hayvanları kovalayamayacağım yakında. Bu yüzden benim için kolay avsın diyorum sana. Kendimi tutamayıp yiyebilirim seni.”

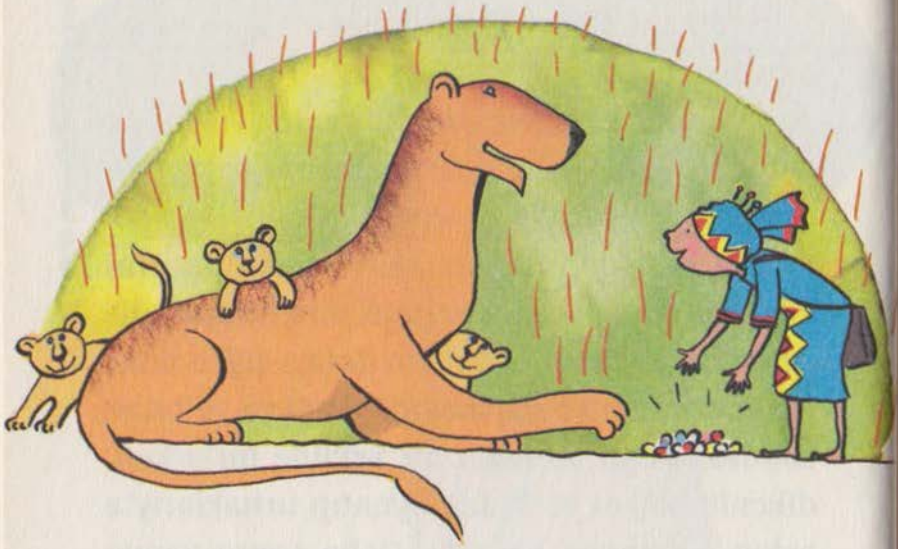
“Yine de bu patiyle fazla uzaklara gidemezsin değil mi? Yani beni yiyip bitirdikten sonra diyorum. Fakat ben senin için bir şeyler yapabilirim. Bana güveniyor musun?”



"Sen bana güveniyor musun?" diye karşılık verdi aslan.

"İkimiz de birbirimize inanalım, bakalım neler olacak?" diye güvensizliğini gizlemeye çalışarak cevap verdi çocuk. Sonra hiç te reddüt etmeden dişi aslanın acıyan patisini ellerinin arasına aldı ve onu ters çevirdi, dikenin derince batmasından dolayı şişen noktanın çevresinde parmağını gezdirdi ve biraz sabırla, aslan tehlikeli bir şekilde hırlarken, dikenin başını yerinden oynatıp tırnaklarıyla çekip çıkarmayı başardı. Daha sonra yarayı biraz suyla yıkadı, iyice kurulayarak yanında taşıdığı merhemle masaj yaptı. Sonra diğer üç patiye de masaj yaptı. Sonunda acıdan kurtulup rahatlayan, sessizleşen aslan tıpkı canlı bir halı gibi sarı bir tüy yumağını andıran yavrularının yanında uykuya daldı. Yaşadığı maceranın ilk kısmından yorgun düşen Uma da uyuyuverdi.

Şafak vakti küçük kız, yüzünden geçen sıcak ve pürüzlü bir şeylerin hissiyle uyandı. Miniklerin dilleriydi bunlar. Yavrular karşılarında duran canlı yeni oyuncakla şakalaşmaya hazırlardı bile. Anne aslan, çömelmış öy-



lece duruyor ve sarı gözlerini dikmiş küçük kıza bakıyordu.

"Cesur davrandın," demişti Uma'ya. "Fakat benim sana verecek hiçbir şeyim yok. Hayır, aslında bir şey var."

Kıza doğru toz yumağını anımsatan bir şey yuvarladı. Uma iyice baktı, parmağıyla tozu sildi, içinde gökkuşağının renklerinin parladığı şeffaf bir deste minik inciye elinde tuttuğu.

"Onlar benim gözyaşlarım," dedi anne aslan. "Bir aslanı ağlarken görüp dönmeyi

başarmak, bunu başkalarına anlatabilmek pek sık mümkün olmaz. Hiç olmazsa hikâyeni dinleyen biri bunlar sayesinde sana inanacak. Şimdi git çocuk çünkü açlık iyice bastırdı. Fikrimi değiştirmeden git.”

Uma hafifçe eğildi ve arkasına dönüp uzaklaştı. Kahvaltı bile etmemişti daha; ama aslanın da dediği gibi hayvanın fikrini değiştirmesi riskine giremezdi. Böyle olursa bırak kahvaltı etmeyi, kahvaltının ta kendisi olacaktı. Eli kıyafetinin cebinde gözyaşı olan incileri çevirmeye koyuldu. Aslanın gözyaşları, bu şüphesiz krala layık bir hediye idi. Ama yetmezdi bu kadarı.

İkinci Bölüm

İşte burada Uma,
savananın pek de cana
yakın sayılmayan
bir başka yerlisi ile
karşılaşır.

Uma, savanadaki macerasının henüz yeni başladığını ve bitmesine daha epeyce zaman olduğunu biliyordu. Bunun tek nedeni, babasına layık bir hediyeyi henüz bulamamış olması değildi. Savana, paçanı kurtarmana bir kereliğine göz yummuş olabilirdi olmasına ama orası ezelden beri seni acımasızca yiyip bitirmek için hazır bekleyen, tehlikeli bir yer olagelmişti. Dolayısıyla Uma, gözle-

rini dört açıp bir yandan kurda kuşa yem olmamaya, diğer yandan görevini tamamlamaya kararlı, yolculuğuna devam etti. İşin doğrusu, babasını pek az tanıyordu. En son o doğmuştu ve küçük kız dünyaya geldiğinde babası yaşlanmıştı bile. Onunla oyunlar oynamaya, kızının peşinden koşup kahkahalar atmaya artık hiç hevesi kalmamıştı. Hatta annesi, rahatsız etmesin diye kızını baba-sından uzak tutmaya özen gösteriyordu. Fakat Uma yine de babasına her zaman saygı göstermesi gerektiğini ve yerine getirmek zorunda olduğu bu görevin önemli olduğunu biliyordu. Hem sonra yumuşak başlı bir kızdı ve annesinin kendisiyle gurur duymasını çok ama çok istiyordu. Sonuç olarak ne anlama geldiğini anlamasa da bu kutsanmış görevi başarmak için bir çuval dolusu nedeni vardı. Aslına bakılırsa kraliçe olmak istemiyordu: Ne saçmalıktı hem bu böyle! Bu boyda bir kraliçe, o minicik başıyla tacı taşımayı bile beceremezdi... Onun yerine kardeşleriyle oynamayı, bu büyük ailenin bir parçası olmayı, hatta babasıyla şakalaşıp dizlerinde zıplamayı pekâlâ tercih ederdi. Onca istediği

şeyi elde etmenin doğru yolu bu muydu, pek bilmiyordu; çünkü babası dünyaya elveda demek üzereydi ve kendisiyle oynamaya vakti kaldığından şüphe duyuyordu. Fakat sonuçta yola çıkmıştı işte ve içinden yürümek geliyordu. Hatta koşmak istiyordu. Çünkü tüm bu şeyleri düşünürken dikkati dağılmış ve omuzlarının hizasındaki otların kenara yatıp hışırdadığını ve bir an sonra tekrar hışırdayıp yeniden kapandığını fark etmemişti. Derken bir anda kıpırtıyı algıladı ve bir yılan tarafından takip edildiğini anlaması sadece bir saniye sürdü. Bilenler bilir, yılanlar yılan gibi olur, hainlerdir, sinsilerdir, zeki ve yersiz olurlar. Güvenilmez hayvanlardır onlar. Bir anlığına arkayı dönersin ve hart! Isıran türden yılanlarsa saniyesinde ısırırlar seni. Boğan türdenlerse olabilecek en yumuşacık sarılış için çevreni dönerler ve sonra sıkırlar ve daha çok sıkırlar. Uma, bu yılan kendisini kurban bellediyse ondan kaçamayacağını pekâlâ biliyordu. Yine de her ne olursa olsun onu şaşırtmaya karar verdi. Heybesinden okanirasını çıkartıp çalmaya başladı. İçi dolu bir çöreği andıran terakotadan yapılma



bu çalgıdan; kısa kısa, hareketli ve tiz notalardan oluşan inceden, küçük bir müzik yayılmaya başlamıştı. Annesi, kimi yılanların müziğe karşı duyarlı olduğunu söyleyerek küçük, basit ve büyüleyici bir melodi öğretmişti kızına: la-re-si-la, la-re-si-la...

Uma, ne kadar da şanslı bir kızdı böyle... Yılan tam da müziğe duyarlı türden çıkmıştı. Hem de öyle duyarlıydı ki kimi zaman tam avlanma esnasında, yüksek otların arasın-



dan süzülen rüzgârın ıslığını dinleyerek büyülenir ve kurbanları rahatlıkla kaçmayı başarırdı ondan. Öylesine duyarlıydı ki nehrin kenarına susuzluğunu gidermeye gittiğinde, akan suyun sesiyle büyülenir, bufaloların ayaklarının altında ezilme riskine rağmen sersemlemişçesine kalakalırdı orada. Hatta öylesine duyarlıydı ki... Her neyse siz anladınız ne kadar duyarlı olduğunu. Ve bu yılan, Uma'nınki kadar tatlı ve keskin bir melodiyi şu ana kadar hiç mi hiç duymamıştı: Tıpkı bir çocuğun ağlayışı gibiydi. Hayır, hayır... Savanada bir başına kalmış küçük bir yılanın ağlayışıydı bu.

Sonuç olarak bu defa da büyülenmişti yılan, ağlamaya başladı. Müziği dinlerken aklına gelen o küçük terk edilmiş yılan için sıcacık, acılı gözyaşları döktü. Belki de kendisiydi o küçük yılan, belki çocukluğundaki haliydi. Ağladı çünkü çirkindi, alçak ve vahşiydi, herkes kaçıyordu ondan. Halbuki dost canlısı, tatlı ve sevecen olmayı nasıl da isterdi; ama yapamıyordu işte, doğasında yoktu bunlar. Ağladı çünkü acı vermeyi biliyordu, oysa neşe vermek isterdi. Ağladı, ağladı ve

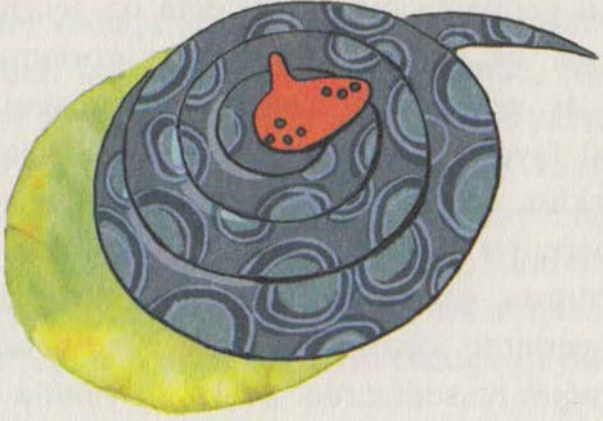
içine kapandı. Öyle sıkı sıkıya kendi içine do-
landı ki sonunda arapsaçına döndü ve öylece
uykuya daldı.

Uma, odaklanmış bir halde, hareketsiz
uzun uzun çalmaya devam etti. Yılanın ağla-
yışı kesildiği zaman çalmayı dikkatlice bıraktı
ve neler olduğunu görmek için omuzlarının
üstünden ardına baktı. Düğüm olmuş, terk
edilmiş yılanı otların ortasında öylece yatar-
ken gördü, her yanına sayılmayacak kadar
çok minicik, parıl parıl, yeşil inciler yayılmış-
tı. Bu defa açıklamaya gerek yoktu: Bunların
gözyaşları olduğunu bir çırpıda anlamıştı ve
onları toplayıp diğer incilerin olduğu heybe-



sinin içine koydu. Yılanın uyanmasını bekleme riskini göze alamadı. Ne de olsa hayvan fikrini bir çırpıda değiştirip müziğinin berbat olduğuna karar verebilir, düğümünü çözüp onu ısırabilir ya da sıkıp ezebilirdi... Hangisini daha çok isterse onu yapardı, içinden nasıl geliyorsa öyle... Bu defa da sıyırmıştı paçayı ve şansını biraz daha zorlamanın hiç de yeri değildi doğrusu. Kendisine bir sürü faydalı şey öğreten annesine içinden teşekkür ederek oradan ayrıldı. Birkaç adım atıvermişti ki aklına gelen bir düşünce onu durdurdu, geri dönmeye mecbur etti. İçinde bir yerlerde, okarının artık işine yarayacağını hissediyordu. Başka bir yılanla karşılaşarsa yeniden faydalı olabilirdi pek tabii; fakat bu defa onu çalmaya vakti olmayabilirdi de. Bu yüzden minik enstrümanı yilandan düğümün ortasına yerleştirdi; böylece hayvan uyandığında onu bulabilir ve belki de deneye yanıla çalmayı öğrenebilirdi. Eninde sonunda onu çalmak yalnızca ne kadar alıştırmaya yaptığıyla ilgiliydi. Sonra arkasına döndü ve yeniden nereye gittiğini bilmeyerek yürümeye koyuldu. Yaşlı babasına ne hediye

edeceği hakkında birtakım fikirler oluşmaya başlamıştı kafasında; fakat yolculuğu ve arayışı henüz bitmiş değildi.



Üçüncü Bölüm

İşte burada,
bir yavruyu
kesin ölümden
kurtarır Uma

Uma savanadaki macerasının fena gitmediğini biliyordu fakat sonuçtan hâlâ uzaktaydı. Bunun tek nedeni, babasına layık bir hediyeyi henüz bulamamış olması değildi. Savana, paçanı kurtarmana bir kereliğine göz yumabilir, ikinci sefer de sana nazik davranabilirdi; ancak orası oldu olası seni acımasızca yiyip bitirmek için hazır bekleyen, tehlikeli bir yer olagelmışti. Bu nedenle gözleriyle kulaklarını dört açarak pür dikkat

yürümeye devam etti. Yine de nehrin oralarında, tökezleyip acayıp, çok ama çok acayıp bir yığının üstüne iki seksen düşecekti neredeyse. Önündeki her neyse, tam tekmeleyecekti ki durdu. Eğilip pullarla kaplı bu yığının ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bir başka yılan mıydı yoksa? Hayır, yılan denen canlıyı daha biraz önce yakından görmüştü ve karşısındaki yılan olsa onu anında tanırdı. Bir bukalemundu belki? Yok, bukalemun için fazla büyüktü. Bir timsah? Timsah içinse fazla küçüktü. Fakat belki...



Küçük bir timsahtı bu, öyle ufaktı ki yumurtadan çıkmış ama kabuktan tam kurtulamamıştı. Başında komik bir kepi andıran bir parça yumurta taşıyordu hâlâ. Anne timsahlar bağımsız hayvanlardır ve bu anne de, küçüklerin daha en baştan kendi başlarının çaresine bakmaları gerektiğine inandığından olsa gerek, hepsine, bütün yumurtalarına bakmamış, bu yavruyu farkında olmadan ardında bırakmıştı. Uma üstüne doğru eğildi: Karşısındaki sadece timsahların olmayı bildiği gibi çirkin bir şeydi. Fakat koskocaman ve hassas gözleriyle kıza bakıyordu ve o da sonunda acıdı hayvancağıza.

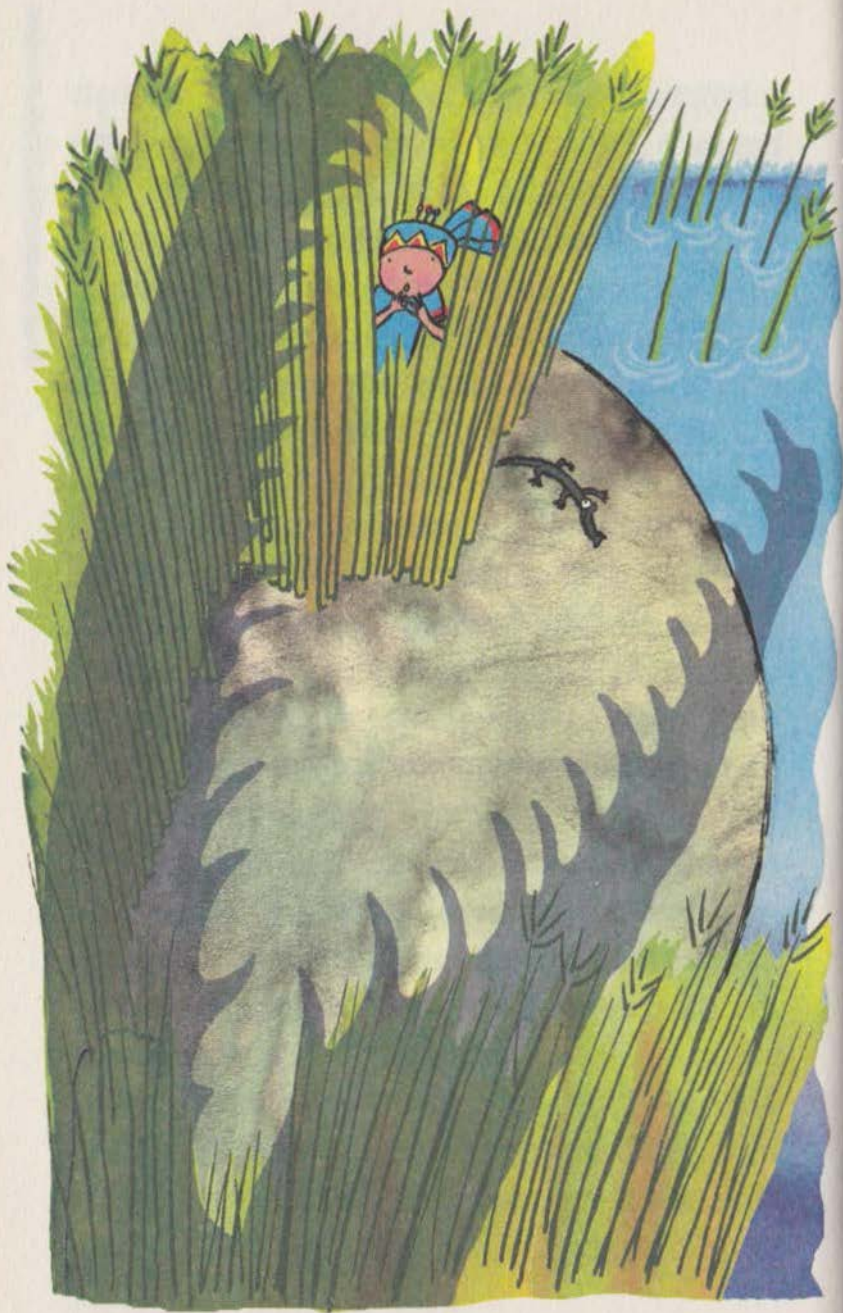
Miniğin her yanı tir tir titriyordu, gerçekten de zayıftı ve belki de yumurtası yeterince iyi besleyememişti onu; çünkü sırtındaki pullar acınası bir şekilde duruyordu. Uma, yardım olmadan fazla dayanamayacağını anladı. Akşamları nehre su içmek için gelen birçok yırtıcı hayvandan biri için güzel bir lokma olabilirdi... Biraz sertti ama yiyecek yiyecekti sonuçta. Ve bu sıcak ve ırak ülkede yemek, asla burun kıvrılmayacak, değerli bir şeydi.

Uma'nın yanında pek fazla bir şey yoktu, gittikçe hafifleyen heybesinden, söz konusu koşullar dikkate alındığında birazcık faydası dokunabilecek o tek şeyi çıkardı: Zürafa derisinden örtüydü bu. Küçük timsahların bir örtüye sarınıp uyumaları konusunda bazı şüpheleri yok değildi hani; fakat sonuçta bu istisnai bir durumdu. Parmaklarının altında soğuk ve yumuşak derisini hissederek onu tuttu. Pulları diken gibi batıyordu eline. Küçük kız bastıramadı içinden gelen ürpertiği. Sonra onu çayırlara serdiği örtünün üstüne koydu ve tıpkı köydeki kadınların yavrularını basit bir parça bezle birçok kez kundakladıklarını gördüğü gibi sarıp sarmaladı onu. Sonunda timsahçığın sadece dikenli başı dışarıda kalmıştı ve kocaman sarı gözleri kapanmaya başlamış ve derken mühürlenmişlerdi. Timsah uyuyordu. Örtüsü olmayan Uma onun yanına uzanıp kıvrıldı ve o da uykuya daldı.

Ertesi sabah, küçük timsah erkenden uyanmış ve o aynı sarı gözleriyle, o ifadesiz gözleriyle dimdik Uma'ya bakıyordu. Bir ürperme daha aldı Uma'yı. Örtü yoktu ortada,

miniğin ağzında birkaç iplik kırıntısı kalmıştı hepsi o kadar. Uma örtüyü yediğini anlayıvermişti hayvanın. Belki zürafa derisinin güçlü kokusu onu etkilemiş ve oldukça ilgi çekici bir kahvaltının önünde durduğuna onu ikna etmişti. Uma'nın içi üçüncü kez ürperdi: Küçük vahşi tam karşısında duruyordu. Dördüncü ürpertinin onu sarıp sarmalamasıysa bir anda oldu: Kamışların arasından büyük bir timsahın dişli ağzı çıkıvermişti ortaya. Uma bu defa sonunun geldiğini düşündü. Sonra timsah derisinin babasının hoşuna gideceği geldi aklına. Sonra bunun babasının hiç işine yaramayacağını düşündü, zaten böyle bir düşmanla asla dövüşemezdi. Sonra başka bir şey düşünmedi çünkü timsah ağlamaya başlamıştı.

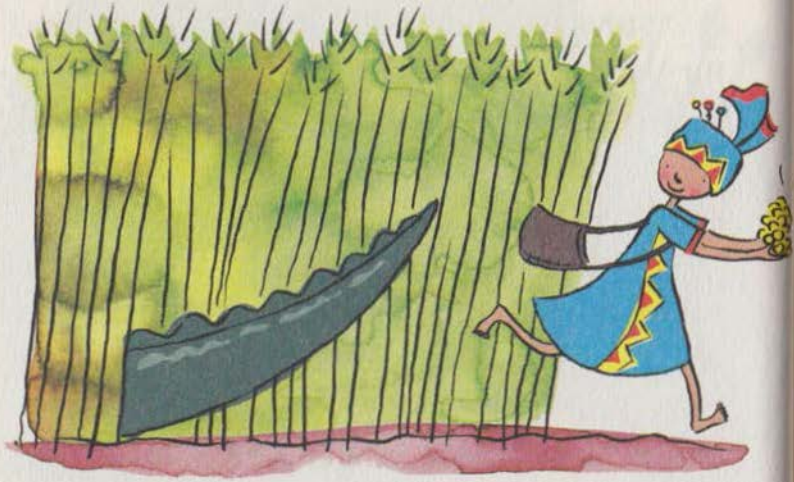
"Ühü ühü!" diye hıçkırıyordu hayvan. "Küçüğümü burada unuttum, şimdi yok ortaklılarda! Aslanlar yemiştir onu, sırtlanlar ya da çakallar yemiştir... Belki gökten akbaba inmiş götürmüştür onu. Belki bir antilobun ayaklarının altında un ufak olmuştur. Ühü, ühü! Ne şapşal ne kederli bir anayım ben."



"Şuna bak," demişti kendi kendine Uma. Bir yandan da nefesini tutmaya çalışıyordu. "İşte o ünlü timsah gözyaşları! Telafisi olmayan bir kabahat işlediğinde neye yarar ki ağlamak?"

Doğrusu içini dökmekten başka hiçbir işe yaramaz. Ama bu timsah bundan habersiz gibiydi. Ve sarımsı gözyaşlarının süzüldüğü kısık gözleriyle ahlayıp vahlamaya devam ediyordu. Unuttuğu küçüğünün kendisine yaklaşıp aşağıdan meraklı gözlerle onu izlediğini fark etmemişti bile. Küçük yavru karşısındakinin annesi olduğunu bilmiyordu; gördüğü ilk canlı Uma olmuştu. Kızcağızın saklanma çabalarını boşa çıkararak tıpış tıpış yanına gidip bacaklarının arasına sakince bir güzel kurulması bu yüzdendi işte.

Ya Uma? Ne yapacağını bilemiyordu. Aklına iyi bir fikir gelmesini dileyerek orada öylece hareketsiz kaldı. Fakat korku gelip çattığında iyi bir fikir bulmak epey zor bir iştir. İşte bu yüzden hareketsiz kaldı, hepsi o kadar. Hareketsiz kaldı ve bekledi, işte bu kadar. Sonunda timsah ağlamayı bırakıp gözlerini açtı, açtığı gibi bastı yaygarayı:



“Yaşıyor! Benimki yaşıyor! Nerde olsa tanıyırım benim kayıp küçüğüm bu!”

Tam o anda Uma, bu defa gerçekten de sonunun geldiğine emindi. Timsah üstüne atlayıp onu bir güzel midesine indirecek sonra yavrusunu alacak ve hikâye böylece sona erecekti. Hikâye sona mı erecekti? İmkânsız bu, daha yeni ortaladık sayılır. Demek ki başka bir şeylerin daha olması gerekiyor, değil mi? İşte şöyle oldu: Uma ufaklığı şefkatlice öne doğru itiverdi. Ufaklık annesine doğru birkaç adım ilerledi ve burnuna onun kokusu geldi, bu kokuyu tanıdı ve annesi-

nin boynuna sımsıkı sarılmaya gitti. Anne timsah yeniden hıçkırıklara boğuldu ve Uma bu defa fırsattan yararlanıp tabana kuvvet oradan hızlıca uzaklaştı. Ancak uzaklaşmadan yerdeki timsah gözyaşları olan sarı incileri toplamayı ihmal etmemişti. Şapşallık gözyaşları olduklarına göre yine de değerli sayılırlar mıydı bu dikkatsizlik gözyaşları? Pek tabii sayılırlardı; değil mi ki onlar aynı zamanda pişmanlığın gözyaşlarıydı. Hem değerli olmayan gözyaşı yoktur; çünkü hepsi kaynağını acıdan alırlar. Olur da daha sonra acı sevince dönüşürse çok iyi olur olmasına ama o gözyaşları bir kere dökülmüştür işte ve bunun, sırf bunun için bile değerlidirler.

Dördüncü Bölüm

İşte burada,
ona kalan son şeyi
feda eder Uma

Uma, nehrin o noktasından olanca hızıyla uzaklaşmıştı; fakat susuzluk çekmemek için ihtiyaç duyduğu her an matarasını doldurabilmek amacıyla, suya yakın kalmanın bilgece olduğunu düşünmüş ve nehrin akış yönünü izlemeye devam etmişti.

Bu hikâyenin geçtiği sıcak ve uzak ülkede küçük, büyük ve kocaman hayvanlar yaşar. Bazıları devasadır bu hayvanların ve çok ama çok fazla yemek yerler. Fakat herkesin, küçük, büyük ve kocaman hayvanların hatta insanların belini bükmek için bir şey vardır

ki hazır bekler: Açlık... Doymak bilmeyen, obur bir açlık değildir bu. Er ya da geç hepimizin tattığı o lezzetli mi lezzetli şeylerin açlığı değil... Bu, karnını boşaltan ve seni uzun süre öylece bırakan ihtiyacın açlığıdır ve onu gidermek için hiçbir şey ama hiçbir şey yoktur.

İşte böyle bir açlık, bir hipopotam yavrusuna işkence ediyordu. Küçüğün annesi ölmüştü ve bu da, onu besleyip büyütmesi gereken sütünü o faydalı sütün onunla beraber gittiği anlamına geliyordu. Baba hipopotam küçüğün midesine uygun şeyler bulmak için elinden ne gelirse yapıyordu yapmasına ama yavru, henüz çiğnemeyi bilmiyor ve dere kenarında yetişen otları yiyemiyordu. Onun için biraz süt ayırabilecek başka hayvanlar



da yoktu çünkü ne zaman hipopotam onlardan bunu rica etmek için yanlarına yaklaşırsa her biri anında tüyüveriyordu. Baba hipopotam son derece endişeliydi; çünkü küçük bir türlü büyümüyordu, zayıftı, yüzmüyordu, etrafta koşuşturmuyordu. Üzgün gözlerle ve kırılgan bir halde, babasının yanı başında sürekli çömelmiş oturuyordu. Hipopotam onu da kaybetmekten öylesine korkuyordu.

Şimdi... Şişman, yusyuvarlak ve parlak oldukları için hipopotamların sevecen oldukları düşünülür; oysa öyle değil. Savana da onların olabildiğince uzağından geçmek gerektiği çabuk öğrenilir, hele bir de yavrularına göz kulak oluyorlarsa çünkü işte o zaman fazlasıyla tehlikeli olabilirler. Etobur olmasalar bile son derece büyük ve ağırdırlar. Bu yüzden Uma, baba hipopotamı ve yanına kıvrılmış yavruyu gördüğünde, çevrelerinden dolaşmak için birkaç adım geri attı. Fakat bu sırada ayağını bir kamışın üzerine koymuş, kamış kırılmış, baba hipopotam kocaman başını kaldırmış ve onu görmüştü. Uma, yaprakların arasında, fark edilmeme umuduyla olduğu yerde hareketsiz kalmıştı. Fakat boşunaydı.

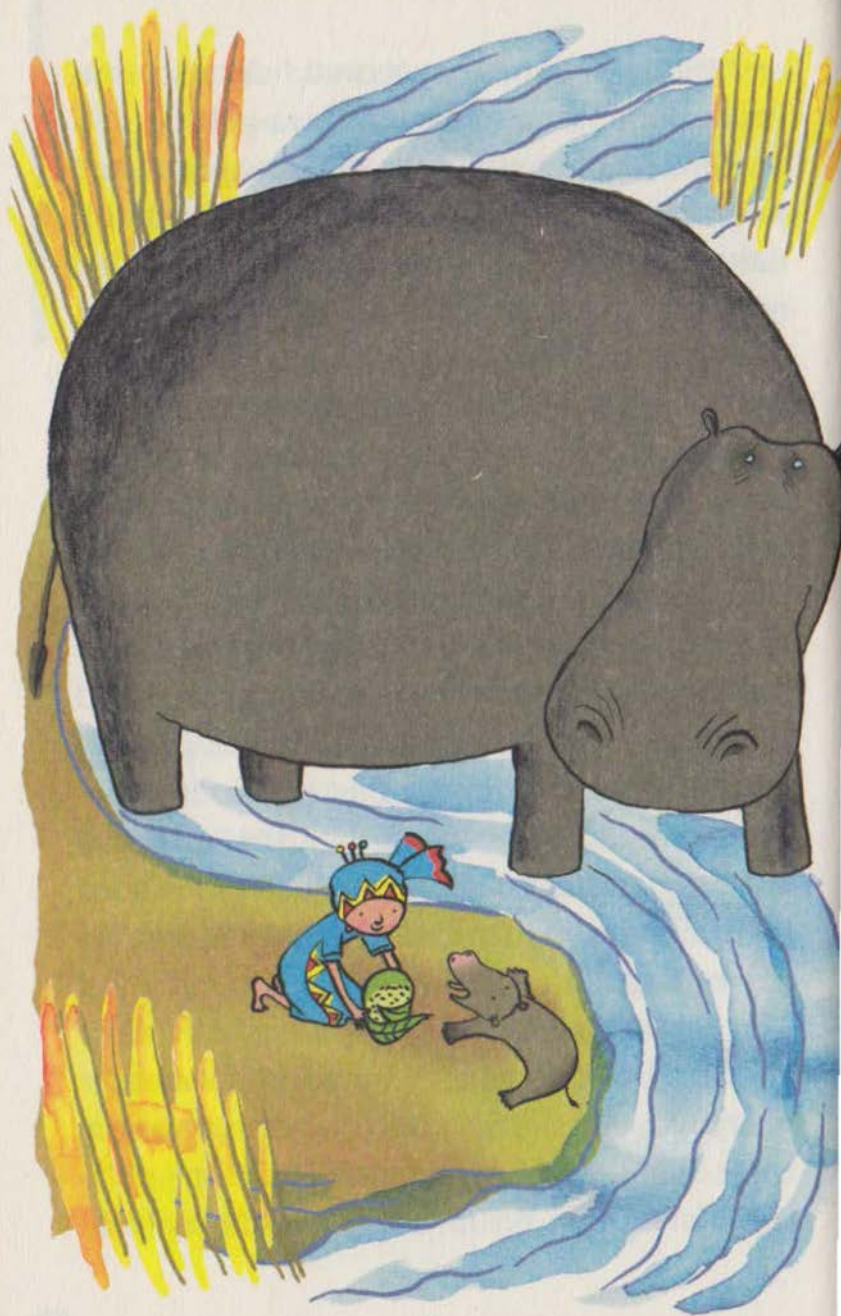
"Buraya gel insan yavrusu," demişti ona baba hipopotam. "Çabuk buraya gel."

Uma'ya itaat etmekten başka yapacak şey kalmamıştı. Yakından bakıldığında ufaklık daha da küçük görünüyordu. Derisi çatlamış, gözleri sönmüştü. Hayır, kesinlikle hiç iyi durumda değildi.

"Siz ki köylerde otursunuz," demişti hipopotam, "hasta olduğunuzda sizlere yardım eden büyücüleriniz olur. Bizim büyücü hipopotamlarımız yok. Ama belki sen, annesinin sütünü içemeyen, başka bir şey yemek için de henüz çok küçük olan bir yavru için bir büyücü ilacı biliyorsundur."

Uma cevap vermeden önce iyice düşündü. Yo, hayır bildiği bir ilaç yoktu ama bir hipopotamla ters düşüp bundan paçasını kurtaramayacağını iyi biliyordu. Heybesinde, belki bir ihtimal faydası dokunacak tek bir şey kalmıştı.

"Benim ilacım yok," diye başladı söze. "Nerede bulacağımı da bilmiyorum. Yanımda olsaydı bile insan için ilaç olan, hayvan için zehir olabilir. Fakat yanımda bu var," dedi ve galetalardan birini havaya kaldırdı. "Yol-



culuk yemeğidir bu, güç ve enerji verir. Onu birazcık suyun içinde eritebilir ve yavruna verebiliriz. Ne sonuç vereceğini bilmiyorum ama yine de denemeye değer.”

Hipopotam başıyla onayladı ve Uma dediğini yaptı. Su ve galeta kırıntılarından oluşan bir lapa hazırladı. Onu bir çeşit kap yaratırcasına kendi üstüne kıvrılmış bir yaprağın içine koydu ve minik hipopotamın burnuna yaklaştırdı. Hayvancık büyük bir çabayla pembeye çalan dilini kullanarak bütün lapayı yalayıp bitirdi. Sonunda gözlerinin feri yerine gelmişti. Burnuyla bir hareket yaptı, sanki daha çok istiyordu. Uma birer birer bütün galetalarını çıkardı ve onlardan lapa yapıp minik hipopotama yedirdi. Sonunda karnı bir güzel doyan yorgun hayvancık uykuya daldı.

“Belki hiçbir işe yaramayacak insan yavrusu,” demişti baba hipopotam, “ama iyi ve nazik bir şey yaptın. Ve ben bunu asla unutmayacağım.”

Ardından küçüğün yanına uzandı ve onunla beraber uykuya daldı; çünkü akşam çoktan inmişti.

Uma da yapacak daha iyi bir şeyi olma-

dığı için geceye hazırlandı. Artık hiç galetası kalmamış ve açlığın ısırıkları yavaş yavaş kendini hissettirmeye başlamıştı. Çok da yorgun olduğu için o da derin bir uykuya daldı. Sabah olduğunu görmüştü rüyasında ve hipopotamcık uyanıyor, dört ayağının üzerine kalkıyor ve etrafta koşuyordu. Enerji dolu minik bir domuz kadar neşeli ve pembe pembeydi. Baba hipopotamsa pembeye çalan gözyaşları döküyor, bu gözyaşları daha sonra pembe incilere dönüşüyordu. Uma onları topluyor ve cebine koyuyordu. Macerasının bir başka parçası, bir başka renkli parçası için yeniden yola koyuluyordu.



Beşinci Bölüm

İşte burada,
babasının hediyesini
keşfeder Uma ve bir de
yardımcı bulur
aynı zamanda

Sabah olduğunda ve gerçekten uyandığında Uma yalnız kaldığını görüp şaşırmıştı. Yassılaştırmış bir tutam yaprak, burada bir hipopotam ve yavrusunun yattığını kanıtlıyordu, Uma'nın işaretparmağının ucuyla alelacele toplayıp midesine indirdiği galeta kırıntıları, kendi erzağını öksüz kalmış, zayıf bir yavru için gerçekten harcamış olduğunu gösteriyordu. Peki, ya inciler, ona ait olan

inciler neredeydi? Uma hayal kırıklığıyla ağlamak üzereydi ki bir ses onu yukarı doğru bakmaya mecbur etti.

“Çocuk, hipopotam beni çağırdı ve her şeyi bana anlattı. Onun sana verecek bir şeyi yoktu, hipopotamlar diğer hayvanların yaptığı gibi inci ağlamazlar; ama bana sana karşı minnet duyduğunu söyledi, ne de olsa bir ödülü hak ediyormuşsun. Bunları onun yerine sana ben vermeye hazırım; ancak önce bana hikâyeni anlatmalısın. Savanada tek başına dolaşan bir çocuk neden hayvan incilerini toplasın?”

“Nasıl oluyor da bir örümcek düşüncelerimi okuyup incilerim hakkında her şeyi bilebilir, konuş benimle,” diye cevap vermek üzereydi Uma. Ama daha sonra üstünde duran devasa ağın ortasında beliren bu örümceğin, bu koca örümceğin Anansi'den başkası olmadığının farkına vardı. Tüm öykülerin kralıydı Anansi.

Ve iyi bilinirdi ki öykülerin kralı olduğu için iyi bir öyküden daha çok hoşuna giden bir şey olmazdı. Böylece, biraz ürkerek (ürküyordu çünkü bugüne kadar gördüğü en



büyük örümcekti karşısında duran ve bilge bir adamın sesiyle konuşuyordu) hikâyesini anlatmaya başladı Uma.

Pek tabii onunki güzel bir hikâeydi, hem Uma annesinden anlatma sanatını da öğrenmişti, üstelik Anansi de iyi bir dinleyiciydi. Sonuç olarak her ikisi de tatmin oldular. Uma tatmin olmuştu; çünkü yaşadığı tüm olağandışı olayları düzen ve zarafetle sıraya dizmişti. O ise tüm öykülerin kralı olarak dinlediklerinden gerçekten çok hoşlanmıştı.

"Yaşadıklarını bir güzel sıraya diz, çocuk," demişti ona. "Tıpkı bir kolyenin incileri gibi sıraya diz onları. Madem bana baban

için bir armağan aradığını söylüyorsun, özel bir armağan, eşi benzeri olmayan bir armağan, hediyeni hazırlaman için sana yardım etmeye karar verdim. Nasıl ki sen öykülerini sıraya dizdin, ben de gözyaşı incilerini ağımın telinden oluşan bir kolyeye dizeceğim. Özel bir teldir bu, asla kopmaz. Kralların pelerinleri, uçan halılar, prenseslerin rüyalarına bekçilik eden tüller hep bu telden yapılmıştır. O gözyaşlarını bir arada tutmak için bundan daha iyi bir tel olamaz; çünkü her biri, bir acının öyküsünü ve hepsi bir arada cesur ve açığöz bir kızın hikâyesini anlatıyor. Baban için en güzel hediyenin seninki olacağından hiç şüphem yok."

Anansi, bu sözlerin ardından Uma'nın elbisesinin ceplerindeki incileri teker teker bir çırpıda çıkardı, upuzun, sekiz bacağıyla hızlıca ve çeviklikle çalışarak farklı renkleri zevkli bir şekilde kullanıp gözyaşı incilerini bir bir dizerek kolyeyi düğümleyiverdi.

"Bu kolyenin Anansi'nin teline dizildiğini söylediğimde kimse bana inanmayacak," demişti sonunda, koca örümceğin ön ayaklarıyla taşıdığı hazır kolyeye bakan Uma.





"Oh, şüphesiz inanacaklar sana. Hiçbir tel bu derece dayanıklı olamaz. Onu koparmaya çalışsınlar bakalım, o zaman görecekler. Şimdi git çocuk çünkü yaşlı babaların yaşayacak fazla vakti kalmaz ve her nereye gitmiş olursa olsun becerikli kızlarının dönmelerini beklerler, vedaların en tatlı ve hüznüsü için beklerler... Ama sen ağlamayacaksın çünkü cömertlikle kazanılmış, gözyaşı ve acıdan yapılmış bir kolye götürüyorsun ona. Gerçekten de daha güzel bir hediye olamaz, şimdi git!"

Ve Uma gitti. Evin yolunu bulmak zor olmamıştı: Her otun, her dalın üzerinde ona

doğru yolu gösteren bir örümcek ağı parlıyordu. Babası tarafından belirlenen otuz gün neredeyse dolmak üzereydi ve toplantıya doğru anda, ne önce ne de sonra katılmak için gerçekten de dikkat etmesi gerekiyordu. Artık hiç erzağı kalmadığı için açlık, ayaklarını daha hızlı hareket ettiriyordu. Kulübesinin dışında, uyanık bekleyen annesinin kollarının arasına düşmesi tam yirmi dokuzuncu günün gecesini buldu. Annesi onu besleyip toparlanması için sallayarak uyuttu.

Altıncı Bölüm

İşte burada
yaşlı kralın çocukları
toplanır ve babalarına
hediyelerini gösterirler

Ertesi sabah yaşlı kralın kulübesinin önünde büyük bir kalabalıktır toplanmıştı: Altı oğlan, bir kız, yedi eş ve yarışı öğrenip nasıl biteceğini merak eden meraklı bir kalabalık...

Birinci oğul babasının önünde eğilmiş ve bir aslan derisi sermişti yere. "Koca Dağ'ın kibriydi," demişti. "Ama ben o kibrin belini bükmeyi başardım. Krala ancak bir kral yaraşır." Ve böylece böbürlenerek geri çekil-

mişti. Başka kim bir aslanı, hem de bu kadar ünlü ve yırtıcı bir aslanı öldürecek kadar cesurdu ki...

İkinci oğul babasının önünde eğilmiş ve ağzına kadar altınla dolu bir sandık açmıştı. "Çölün yağmacılarına karşı savaştım ve işte bu da kazandığım ganimet," demişti. "Kral için altın getirdim!"

Üçüncü oğul babasının önünde eğilmiş ve ayaklarının dibine kırmızı deriyle kaplı ufak bir kitap bırakmıştı. "Evrensel Bilginin Kitabı'dır bu," demişti. "Büyük Şehir'e gittim ve bunu Yedi Bilge'den aldım. Kral için bilgi getirdim!"

Dördüncü oğul babasının önünde eğilmiş ve canlı renklerden oluşan bir halı sermişti. "Rüyaların halısıdır bu," demişti. "Günbatımıyla beraber seni istediğin yere götürecekt. Bütün geceler senin olsun!"

Beşinci oğul babasının önünde eğilmiş ve ona küçük kadife bir kutunun içinde duran bir yüzük göstermişti. "Görünmez Kılan Yüzük," demişti kendinden emin. "Var olma ve yok olma gücünü aynı anda veriyor. Sır kralındır."

Altıncı oğul babasının önünde eğilmiş içinde eğimli bir hançerin yattığı deriden bir hazine sandığı açmıştı. Şöyle demişti oğlan, "Ak Silah'tır bu. Düşmanını sadece sahibinin düşüncesiyle öldürür. Kral için korunma sağladım."

Sonunda Uma öne çıkmıştı, eğilmiş ve güneş ışığında parlayan kolyeyi göstererek şöyle demişti:

"Gözyaşlarından bir kolyedir bu, baba. Senin için topladığım acılardır bunlar."

"Bir kolye! Ne saçmalık! Bir kralın kolye ile ne işi olur ki?" diye homurdanıyordu birileri.

"Bir sonraki karısına hediye etse iyiydi, tabii bir kadın daha alacak gücü olsaydı," diye mırıldanıyordu kadınlar.

"Bir kolye! Bir kız tarafından yapılmış tam kızlara layık bir hediye! Başka ne beklenirdi ki zaten?" diye fısıldamıştı kardeşlerinden biri. Ve konuşmalar böylece sürüp gitti.

Kral, kötü niyetli bu cümlelerin uğultusunu dinlemiyordu. Onun yerine kolyeyi eline aldı, parmaklarının arasında çevirdi ve Uma'ya:



"Benim gibi bir ihtiyar için eşsiz bir hediye gerçekten. Söylesene Uma, nereden aklına geldi bu?" diye sordu.

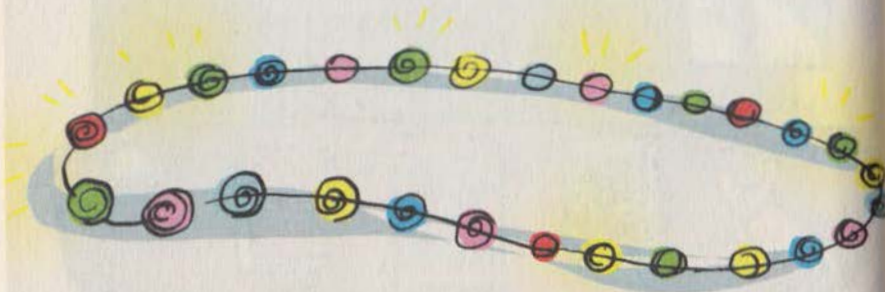
Uma bütün hikâyeyi tek tek anlattı. Bu sırada kolye tam da kralın parmakları arasında ışımaya başlamıştı. Sanki her bir incinin içinde bir ateşböceği yanmıştı. Hikâyenin sonunda kolye sönmüş; fakat incilerden ve onları birbirine bağlayan telden hafif bir aydınlık yayılmaya devam etmişti.

Kral:

"Peki Uma, savanada bir başınayken ağladın mı?" diye sormuştu.

"İçimden ağlama isteği geldi, baba," diye cevap vermişti kız. "Çünkü yalnızdım ve korkuyordum; ama sonra kendimi tuttum. Tuttum çünkü karşılaştığım canlıların ağlayışının benimkinden daha acı dolu olduğunu gördüm."

"Senin için hiç inci yok öyleyse?"



"Benim için hiç inci yok. Bütün inciler senin."

Çevrelerini bir gürültüdür almıştı şimdi. Hiç kimse kızın hikâyesine inanmıyordu: Fazla karışık, fazla acayıpti. Hadi canım oradan, diyorlardı. Bir kız çocuğu; dişi bir aslan, bir yılan, bir timsah, bir de hipopotamla karşılaşacak da hayatta kalmayı başaracak! Bütün öykülerin kralını, örümcek kralı Anansi'yi gördüğünü söylüyor bir de... Bu çocuk kocaman bir yalancı, işte o kadar.

Kral derin bir nefes almıştı. Her şey tamamlanmıştı. Şimdi yerine kimin geçeceğine karar vermesi gerekiyordu. Ve de zor bir karardı bu; çünkü bütün çocuklarını seviyordu. Her biri farklı olduğu için hepsini farklı şekilde seviyordu. Fakat aralarından sadece birini seçmesi gerekti. Böylece sesini temizleyip söze girdi:

"Hepiniz döndünüz, bu yüzden mutluyum. Hepiniz benim için güçle, zekâyla ve kimi zaman da bahse varım aldatmacayla kazanılmış değerli hediyeler getirdiniz. Aranızda öldürenler oldu," dedi. Bu sırada birinci oğluna bakışlarıyla şimşekler gön-

dermişti. "Kiminiz hırsız gibi çaldınız," bunu söylerken ters ters bakmıştı ikinci oğluna. "Kiminiz artık günlerimin sonuna geldiğimi ve bilmem gereken her şeyi zaten öğrenmiş olduğumu anlamadınız, kiminiz burada sizinle kalmak dışında başka hiçbir yere gitmek istemediğimi göremediniz, kiminiz öldürmenin dünyada istediğim en son şey olduğunu bilemediniz, kiminiz ölüm haricinde kendimi korumam gereken bir şey olmadığını anlamayı beceremediniz, ölümü kapı dışarı edecek sihirli bir hançer olmadığı da kesin." Bu sözlerle beraber altıncı oğluna hiddetli son bir bakış atmış ve oğlan da gözlerini utançla yere indirmişti. "Bugüne dek beni hayatta tutan tek şey," diye yeniden söze başlamıştı ihtiyar kral, "acıdır. Sizleri bırakma ve kaybetme düşüncesinin verdiği acı... Ve acıdan bir şekilde bahseden tek bir hediye var: Uma'nın hediyesi."

Yaşlı kralın anladığı ve çevresindeki herkesin güçlükle algılamaya çabaladığı şuydu ki Uma'nın hediyesi, başkalarının acısı ve onların tesellisi hediyelerin arasında en güzeliydi. Çünkü tek kız çocuğu, bir hediye



bulmak için çıktığı bu yolculukta, kendisini değil hep ve sadece başkalarını düşünmüştü: Karşılaştığı canlıları ve sonunda ve her şeyin üzerinde babasını düşünmüştü. Böylece ayağa kalktı ve Uma'nın ellerinden gözyaşı kolyesini aldı ve onu kızın boynuna taktı:

"Bunu sen taşı," demişti ona. "Seni kalbimin kraliçesine dönüştüren bu yolculuğu asla unutmaman için..."

Bu noktada en korkunç aslanı öldüren ve onun derisini yüzen büyük oğul öne çıkmış ve hiddetli bir ifadeyle Uma'nın boynundaki kolyeyi koparmıştı. En azından koparmayı denemişti; çünkü kuvvetle çekmesine rağmen kolye kopmamıştı.

"Oooh!" demişti herkes hep bir ağızdan. "Meğer doğruymuş, tel Anansi'nin ağının teli, demek küçük doğruyu söylemiş!"

Uma, yalpalamıştı biraz çünkü kardeşinin çekişi gerçekten de kuvvetliydi fakat Anasi'nin ağının teli derisini kesmemişti; çünkü dayanıklı olduğu kadar yumuşaktı bu tel. Ve inciler göğsünde dans etmeye başlamışlardı canlılarmışcasına, çınlıyor ve çınlıyorlar, neşeye dönüşen acının şarkısını söylüyorlardı.

Bitiş

Yaşlı baba, doğru varisi bulmaktan öylesine mutlu olmuş, öylesine mutlu olmuş, öylesine mutlu olmuştu ki yaşlı ve yorgun olmasına rağmen böyle özel bir çocuğa ve her biri kendine göre özel olan diğer çocuklarına eşlik etmenin tadını çıkarmak için biraz daha yaşayabileceğine, yaşamak zorunda olduğuna karar vermişti. Belki tehlikeli olanları daha az tehlikeli, acımasız olanları daha az acımasız, biraz hırsız olanları daha az hırsız kılmanın yolunu bulmalı ve bunu için biraz çabalamalıydı. Uma kalbinin kraliçesi olmuştu; fakat hâlâ bir çocuktu ve bir süre daha bu şekilde kalmayı hak ediyordu. Böylece ihtiyar kral, neşeyle uzamış olan haya-

tıyla uzun süre daha kral olarak kaldı. Peki, ölümünden sonra kim kral ya da kraliçe oldu? Bunu bilmiyoruz çünkü bu hikâyeden şimdi ayrılıyor. Biz ayrılırken köyde büyük bir kutlama yapılıyor, herkes mutlu ve kocaman ateşlerin ışığında dans edip şarkılar söylüyor. Dairenin tam ortasındaysa alevlere ışık saçan inciden kolyesiyle cesur bir kız çocuğu duruyor. Bu kolyenin her incisinde, fark edilmiş, dindirilmiş ve iyileştirilmiş bir acı parlıyor.



Illustration by
MARGARET M. GUNTER